

Sygn. akt. IV Ka 798/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka - sprawozdawca

SO Adam Sygit

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale Janusza Bogacza Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 roku

sprawy **T. K.**

oskarżonego z art. 286§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 21 maja 2013 roku sygn. akt XVI K 3839/11

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu; koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 798/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 21 maja 2013 roku sygn. akt XVI K 3839/11 T. K. został uznany za winnego tego, że w okresie od 11 września 2009 roku do dnia 09 października 2009 roku w B. przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) przy ulicy (...) w B., poprzez wprowadzenie w błąd w ten sposób, że prowadząc działalność gospodarczą zamówił u pokrzywdzonego towar na podstawie faktur VAT nr (...) na kwotę 119,39 zł, nr (...) na kwotę 1.323,22 zł, nr (...) na kwotę 593,54 zł, nr (...) na kwotę 1298,21 zł, nr (...) na kwotę 723,29 zł, nr (...) na kwotę 1090,75 zł wiedząc w momencie złożenia tych zamówień, że może nie dotrzymać terminu zapłaty wskazanego na fakturach i odłożyć termin zapłaty na czas bliżej nieokreślony, po czym po upływie terminów płatności nie dokonał zapłaty, przez co doprowadził Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) przy ulicy (...) w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 5.148,40 zł tj. występku z art. 286 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo wobec oskarżonego zawieszono na okres próby 2 lat.

Na podstawie art.33 §2 kk wymierzono oskarżonemu karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 10 złotych stawka.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości na korzyść T. K..

Wyrokowi, na podstawie art. 438 pkt 1 kpk, zarzucił obrazę prawa materialnego – art. 286 § 1 kk poprzez przyjęcie, że w ustalonym stanie faktycznym oskarżony nabywając od pokrzywdzonej firmy mając świadomość tego, że za wcześniej pobrany towar nie zapłacił i mogąc przewidzieć to, że w jego sytuacji materialnej – kondycji finansowej firmy oskarżonego – nie uda mu się w przyszłości zapłacić za towar dopuścił się tego występkę, podczas gdy czyn ten może być popełniony z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, a nie z zamiarem ewentualnym co ustala sąd.

Stawiając ten zarzut obrońca oskarżonego wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako zasadna musiała skutkować zmianą wyroku i uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Koniecznym jest na wstępie wszelkich rozważań stwierdzić, że w ocenie sądu odwoławczego - sąd pierwszej instancji w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, po czym poczynił trafne ustalenia faktyczne, w zakresie określonym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Sąd zgodnie z przepisami procedury karnej sąd zebrał i ujawnił pełny materiał dowodowy niezbędny do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu, opierając wyrok na kompletnym materiale. Lektura uzasadnienia wskazuje nadto, że sąd dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k., uwzględnił zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury karnej.

Niemniej sąd odwoławczy nie podzielił wniosków sądu meriti co do winy oskarżonego jakie wyciągnął na podstawie ustalonego w sprawie stanu faktycznego, który nie został zakwestionowany. Przyznać bowiem trzeba rację tej argumentacji zawartej w apelacji obrońcy oskarżonego, z której wynika, że przestępstwo z art. 286 § 1 kk może być popełnione tylko zamiarem bezpośrednim kierunkowym, a nie z zamiarem ewentualnym jak przyjął sąd meriti, ustalając, że oskarżony nabywając od pokrzywdzonej firmy mając świadomość tego, że za wcześniej pobrany towar nie zapłacił mógł przewidzieć, że w jego sytuacji materialnej związanej z kondycją finansową firmy, nie uda mu się w przyszłości zapłacić za pobrany od pokrzywdzonego towar.

T. K. w ramach prowadzonej przez siebie działalności nabywał towar od pokrzywdzonej firmy i wskutek obiektywnych trudności z jego sprzedażą w handlu detalicznym ostatecznie – jak ustalił sąd - za towar ten nie zapłacił. Sąd ustalił, iż przyczyną tego stanu rzeczy - jak należy wywodzić z uzasadnienia wyroku - nie była zła wola oskarżonego, lecz narastająca wskutek braku sprzedaży towaru oferowanego w sklepie trudna sytuacja materialna firmy jaką prowadził. Sąd wskazał, że T. K. „...liczył na to, że będzie dokonywał zapłaty za towar po jego dalszej odsprzedaży”. Sąd dał wiarę oskarżonemu w tej mierze stwierdzając, że taka świadomość u oskarżonego istniała. Sąd wskazał na to, że oskarżony zamawiając u pokrzywdzonego w przypisanym mu okresie od 11 września 2009 r. do 9 października 2009 r. towar w momencie złożenia tych zamówień wiedział, że może nie dotrzymać terminu zapłaty wskazanego na fakturach i odłożyć termin zapłaty na czas bliżej nieokreślony, po czym po upływie terminów płatności nie dokonał zapłaty, przez co doprowadził Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) przy ulicy (...) w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, bowiem nie uregulował należności za towar nabyty u pokrzywdzonego wcześniej, co do którego termin płatności minął.

Nie da się podzielić argumentacji sądu, że w tej sytuacji oskarżony, w tym właśnie okresie, począwszy od dnia 11 września 2009 r. dopuścił się przestępstwa z art 286 §1 kk. Już nawet z treści uzasadnienia wyroku wynika, że

oskarżony liczył na to, że dokona zapłaty za towar po jego dalszej odsprzedaży, ale sklep nie przynosił zysków i nie miał środków na pokrycie zakupionego towaru. Zatem godził się także i w tym czasie na to, że o ile nie polepszy się sprzedaż w jego sklepie w przyszłości, nie zapłaci za pobrane środki chemiczne pokrzywdzonemu. Innymi słowy jak wynika z treści przypisanego czynu i uzasadnienia Sąd przyjął, że T. K. miał świadomość tego, iż może doprowadzić pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - czego nie chciał, ale godził się na to. Sąd przypisał zatem oskarżonemu działanie umyślne z zamiarem ewentualnym. Czyn z art. 286 § 1 k.k. można tymczasem popełnić wyłącznie z tzw. zamiarem kierunkowym bezpośrednim, nie ewentualnym. Tymczasem jak ustalił sąd meriti T. K. mimo, że faktycznie już pozostawał w zwłoce na poprzednio pobrany towar, wiedząc o swoim zadłużeniu wobec pokrzywdzonego i innych kontrahentów dalej nabywał towar z tzw. odroczonym terminem płatności, prowadząc nadal swoją działalność, licząc na jej rozwój. Decyzję o zamknięciu działalności podjął dopiero w grudniu 2009 r. i wówczas zwrócił się do pokrzywdzonej firmy z prośbą o zabranie nabytego towaru dążąc do umniejszenia stanu swojego zadłużenia. Zasadnie podnosi obrońca, że takie postępowanie oskarżonego dowodzi, iż w działaniu T. K. nie było elementu tzw. złej woli pogorszenia stanu majątkowego swojego wierzyciela. Podkreślenia wymaga, że wyodrębniony przez Sąd okres przestępczy, w którym T. K. nabywał towar ze świadomością tego, iż jego sytuacja jest bardzo trudna i nie zapłacił za wcześniej nabyte farby i produkty chemiczne to zaledwie okres 1 miesiąca czasu. Co więcej pokrzywdzona firma - jej przedstawiciele - mimo faktycznego zablokowania konta oskarżonego, nadal oferowali T. K. towar na takich samych warunkach jak wcześniej. T. K. ostatecznie podjął decyzję o zamknięciu prowadzonej działalności. Zwrócił towar innym swym kontrahentom, a jedynie pokrzywdzony odmówił przyjęcia towaru w ramach rozliczenia i dokonania korekty faktur.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób zatem uznać, by oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa oszustwa. Nie ma żadnych podstaw by ocenić, że oskarżony zamawiając towar u pokrzywdzonego w okresie przyjętym w zarzucie dążył bezpośrednio przez jakiegokolwiek oszukańcze zabiegi do wprowadzenia w błąd w/w firmy co do zapłaty za towar jaki nabył. Odmienny wniosek pozostawałby w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Przecież gdyby oskarżony faktycznie działał z zamiarem oszukania pokrzywdzonego, zamiar ten musiałby mieć od początku współpracy, nie podjęłby starań o kompensatę długu poprzez zwrot towaru.

Oskarżony prowadził legalną działalność, wynajmował lokal, regulował z tego tytułu należność, składał deklaracje podatkowe, współpracował z innymi podmiotami, z którymi rozliczył się zwracając towar jaki mu pozostał.

Te wszystkie okoliczności wynikające z zebranych dowodów w sposób logiczny przeczą wnioskowi, że oskarżony dopuścił się przestępstwa oszustwa jak ustalił sąd meriti.

W tym stanie rzeczy należało zaskarżony wyrok zmienić i uniewinnić T. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 632 pkt 2 kpk.